

Místo Hauswaldské kaple nedaleko Srní je opět přístupné i pro postižené občany přicházející, či přijíždějící na invalidním vozíku s vírou v uzdravení, tak aby byl dovršen onen zázrak, ke kterému sem v minulosti přicházeli lidé.

Každý z nás, se čas od času dostane do těžko řešitelné životní situace, když přijde třeba nemoc, kdy si sám sobě člověk dává otázku, co ho ještě může zachránit. Snad jediné už zázrak. A to žijeme v době, kdy disponujeme vyspělou lékařskou vědou, existuje relativně dobré dopravní spojení, lze se téměř z každého místa dovolat mobilem, na internetu si najdeme potřebné informace.

Tyto vymoženosti dnešní moderní doby na Šumavě v minulosti nebyly. Lidé měli také jiný přístup k životu, věřili v sílu přírody, vážili si jí, byli před ní pokorní, báli se přírodních živlů, ctili božích příkázání a pokud se neprohřešili proti nim věřili, že jim bude nějakým zázrakem pomoci. Proto se nacházelo na Šumavě tolik poutních míst, která byla budována na místech zázraků a pomoci zdánlivě ztracených. Dnes jsou z části tato místa již zapomenuta či opomíjena, málo z nich se udrželo do dnešních časů.

V dnešním přetechnizovaném světě, kdy lidé jsou daleko více vzděláni než byli lidé v minulosti, kdy máme dnes dostatek informací, se přesto dostáváme do těžko řešitelných životních situací, kdy hledáme pomoc mimo dosah reálného poznání. Hledáme zázrak. Dnes čerpáme z přírody pomoc či útěchu spíše duševní, jinou než tu, kterou objevovali lidé dříve u kapliček, kdy věřili v zázračná uzdravení, na zázrak. Dnes se opět vracíme k přírodě, jejímu působení na naší duši. Tomu jsme si odvykli, protože lidé mají neustále pocit, že musejí něco pokořovat, vítězit. Byla a je stále zřetelná snaha měnit přírodu, urvat pro sebe víc než má ten druhý. Poroučet větru, dešti.

Život lidí dříve žijících na Šumavě s porovnáním s dnešním byl asi o mnoho těžší, ale víra v Boha, víra v lepší budoucnost, pokora, dávala jejich životu jinou dimenzi, pomáhala jim překonávat úskalí života, která byla pro ně někdy těžko řešitelná. Možná dříve bylo více šťastnějších lidí než je dnes.

Kostely, poutní místa, místa kde se udály zázraky, místa zjevení se pro ně stávaly součástí jejich každodenního života. Lidé je vyhledávali, soustřeďovali k nim svoje prosby, přáli si aby byli vyslyšeni, aby k nim pomoc přišla. Jedno takové, opomenuté, bylo nedaleko od Srní. Pro některé čtenáře časopisu Šumava je asi známo, kde se nachází místo Hauswaldské kaple na Srní. Možná již méně bude známa historie týkající se tohoto místa a čtenáře určitě zaujme i to co se zde na letní sezónu připravuje.

Pokusme se proto čtenářům osvětlit, proč se rozhodlo Občanské sdružení Karel Klostermann - spisovatel Šumavy a Správa národního parku Šumava **obnovit poutní místo Hauswaldské kaple**.

Místo Hauswaldské kaple je opředeno mnoha legendami. Bylo to poutní místo, kam chodili poutníci dokonce až z dnešní Itálie, dokonce z Tyrolska. Co předcházelo tomu, že se toto místo stalo tak známé, že se k Hauswaldské kapli vypravovala procesí, konaly se zde bohoslužby, proč sem lidé přicházeli s vírou v uzdravení.

Jako vždy, když chceme poznat zaniklou šumavskou minulost, pomůže nám spisovatel Karel Klostermann. V jeho povídce z roku 1887 Prázdniny na Šumavě popisuje pouť na Srní. Co čtenáře ještě více myšlenkově posune k místu Hauswaldské kaple bude jistě začátek povídky Červené srdce, kde zjistíme lokalizaci kaplí, dnes již zaniklých, tak jak je spisovatel popisuje: *Jda tou cestou přijdeš ke dvěma kapličkám, stojící na levé i pravé straně a zirájícím družka na družku svými vchody.*

Je popsáno bezpočet zázraků, které se na tomto místě udály. Pokusme se některé připomenout, byť výčet by byl daleko větší. Ku příkladu:

Dvě selky přišly do těchto míst sekat trávu, když tu se objevil medvěd. Selky se začaly modlit k Panence Marii, aby je zachránila. Medvěd jako by zázrakem zchroml a posléze s bolestným kňučením se odpočítal zpět do lesa. Selky na dík vzdání zakoupily obrázek Panny Marie a pověsily ho na místě jejich záchranu.

Na toto místo přicházeli lidé, kteří špatně viděli nebo oslepli. Po očištění očí v prameni vody začali opět vidět.

Přicházeli i sedláci a dřevorubci, kteří byli po úrazech chromí. Po modlitbách k Panně Marii odcházeli z tohoto místa již bez pomoci, odkládali berle. Našlo by se mnoho dalších příběhů z tohoto místa, kdy třeba bezbožný sedlák nepohnul s vozem apod.

Aby lidé dokázali svůj vděk tomuto zázračnému místu i možnosti věřit, postavili v roce 1820 onu první kapli a začali se zde sloužit poutní mše. V roce 1860 byla postavena větší kaple, která však měla špatnou pevnost a stabilitu. Třetí kaple, kterou již známe z fotografií, byla postavena v roce 1902.

V roce 1957 při vznikajícím vojenském prostoru byla tato Hauswaldská kaple podminována, odstřelena a tím navždy zničena. Ještě dnes by se našli účastníci tohoto barbarského činu. Je však třeba sdělit, že zničením kaple se přece víra neztratila. V této souvislosti stojí za zmínku jistě i to, že odsunutí původní obyvatelé zanechali v kapli vše, co jim bylo vizuálně a co si nemohli vzít tehdy sebou: podmalby na skle, křížifixy, sošky svatých aj. Jako zázrakem přes silný výbuch se zachránila soška Panny Marie Lurdské, která je dodnes jako relikvie uchovaná v srnském kostele.

Je jisté na místě se zeptat, proč se právě zde, událo tolik zázraků a proč zasvěcení k Panence Marii Lurdské?

V blízkosti božích muk je silné energetické místo. I všude přítomná čistá pramenitá voda měla jistě blahodárné účinky na lidský organizmus. Patronka Panna Marie Lurdská je přece patronka zázraků uzdravení, patronka lidí tělesně postižených, všech mrzáků. Víte kolik lidí putuje každodenně do francouzských Lurd za zázrakem pomoci, pro uzdravení? Proto se toto místo na Šumavě považovalo za malé šumavské Lurdy.

Jisté stojí za citaci několik řádek z knihy Červené srdce, která byla opětovně vydaná díky nakladatelství Radovana Rebstoka v Sušici v letošním roce u příležitosti obnovy místa Hauswaldské kaple. *Jedna z kapliček je již velice věčná, vchod do ní neustále otevřen, a podíváš-li se do vnitřku, spatříš tam prapodivnou směsici různých předmětů obětovaných divotvorné Panně, rozvěšených bez ladu a skladu po zdech. Pokrývají i oltářiček snesené tam na znamení díků za zázračná uzdravení, za pomoc v nouzi, za splnění tužeb: obrazy i obrázky, křížky, růžence, sošky, výrobky ze dřeva i vosku, představující všechny možné údy a části těla.*

Jisté těchto několik řádků vypoví čtenáři více než celý příběh. Proč se nepokusit vrátit tomuto místu vážnost, která se k Hauswaldské kapli váže? Proč si nepřipomenout sílu a historii tohoto tajemného místa? Proč se nepokusit zformovat a otevřít tématicky i lokálně blízkou zážitkovou pěší trasu, kde bude již jen a jen na návštěvníkovi, aby pochopil o čem je málo dotknutá, člověkem nenarušená šumavská příroda. Ještě jeden citát od Karla Klostermanna, který nelibě nesl devastaci šumavské divočiny, vážající se k tomuto místu:

Věčný stín a velebný klid pod starými smrky a jedlemi a buky, které stály jako živá zeď.

Občanské sdružení Karel Klostermann - spisovatel Šumavy, které bylo založeno v roce 1998, má za sebou několik zdařilých akcí. Například vydání knih, expozici na Březníku, odhalení památníku spisovateli na Srní a ve Svatém Oswaldu, oprava hrobu spisovateli v Plzni, pamětní pokoj ve Štěkni a řadu dalších akcí. Proto na schůzi občanského sdružení v roce 2005 byla iniciována aktivita na rehabilitaci prostoru Hauswaldské kaple ve spolupráci SNPŠ. Byl vypracován návrh a projekt skupinou dvou výtvarníků a jednoho architekta. Autoři předložili několik možností řešení, než se nakonec našla ta nejlepší a nejčistější varianta.

V čem vlastně spočívá řešení revitalizace místa Hauswaldské kaple? V jednoduchosti.

Na vyznačené cestě budou zvýrazněny půdorysy původních staveb - kaplí. K nim bude do volného prostoru přivedena voda z pramene, ona zázračná voda, která zde hraje hlavní roli a to v ručně tesaných vantrokách, které budou uloženy na 59 bludných kamenech, představujících korálky na růženci.

Voda bude slyšet, vidět, cítit, bude možno se s ní omýt, věřit tak jako v Lurdách, že pomůže těm, kteří pomoc potřebují. Voda bude dopadat na poslední kámen - skleněný blok s otiskem spojených dlaní člověka, který vytvoří známá sklářka Vladimíra Tesařová z Dobré Vody, autorka skleněného oltáře a Křížové cesty.

Na projektu se výtvarně podílí dnes již světoznámý klatovský sochař Václav Fiala a výtvarně, architektonicky a stavebně technicky Karel Janda ze Sušice. Na rubu u skleněného monolitu bude český, německý, anglický a latinský citát z Bible svaté, Zjevení 22,

verš 17 "Kdo žízni, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života".

Tímto vkladem by rádo Občanské sdružení Karel Klostermann - spisovatel Šumavy spolu se SNPŠ přispělo k obnově toho, co v minulosti lidé v dobré víře vybuodovali, aby jim toto místo pomáhalo snášet těžký život na Šumavě. Sloužilo jim k víře a bylo následně brutálně zničeno. Snad to bude výzva pro generace příští, aby se nic podobného, jako je vzájemná nenávist, vyhánění se, ničení památek, již nikdy neopakovalo.

Místo Hauswaldské kaple bude přístupné i pro postižené občany přicházející, či přijíždějící na invalidním vozíku s vírou v uzdravení, tak aby byl dovršen onen zázrak, ke kterému sem v minulosti přicházeli lidé. Snad to bude vklad pro lidi věřící v zázrak i do budoucnosti.

Slavnostní otevření se uskutečnilo v den srnské poutě 12. srpna 2006.

Václav Sklenář
Předseda Občanského sdružení
Karel Klostermann - spisovatel Šumavy

[Návrat na předchozí stránku](#)

[Úvodní stránka](#)

[Základní údaje](#)

[Historie, současnost](#)

[Obecní úřad](#)

[Okolí](#)

[Sport a turistika](#)

[Kultura, zábava](#)

[Ubytování, pohostinství](#)

[Kamery - WebCam](#)

[Deutsch Info](#)

[English Info](#)

[Mikroregion](#)

[Šumava a region](#)